Ч. 213. Четвер 6 жовтня (23 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — Французско-ішпаньский договор. — З российско-японьскої війни.)

Вчерашне соймове засідане розпочало ся о годині 11½ перед полуднем. На дневнім порядку стояли: 1) перше читане пятьох самостійних внесень посольских; 2) вибір 4 квесторів і 12 ревідентів соймових і доповняючого вибору членів по одному до комісиї адміністрацийної і банкової і 3) верификация виборів при загальних виборах до сойму з 9 округів виборчих з куриї сільских громад, а то з повітів: калуского, чортківского, підгаецкого, городеньского, борщівского, старосамбірского, гусятиньского і краківского — і вкінци 4) верификация доповняючих виборів з округів Богородчани, Долина, Ліско, Рава руска, Рогатин, Станиславів, Стрий, Збараж, Жовква, Тарнів і Львів (місто).

Засідане зачало ся мотивованем петиций пп. Богачевским, Стадницким і Мевциньским а відтак відчитано внесеня та інтерпеляциї пп. Стапіньского і Кремпи. З дневного порядку мотивував др. Ґломбіньский свої два внесеня в справі управильненя публичних достав та іменованя урядників-Поляків в міністерствах та центральних трибуналах. Внесеня приділено відповідним комісиям. — Опісля пос. Олесницкий мотивував свое внесене про зміну §. 47 краевого закона водного з р. 1875. Внескодавець зазначив, що ся справа есть одною з нечисленних, які не мають ані національної ані партийної ціхи. Зміну закона мотивував в тім напрямі, щоби ґрунт, узисканий внаслідок реґуляцийних будівель, припадав тим, що поносять кошти підприемства, однак з тим, що мусить бути відступлений властителям ґрунту на їх жадане за зворотом вартости, при чім мае підприемство право, коли інтерес убезпеченя берегів вимагае відповідного засіяня того ґрунту, вложити обовязок також засіяня за потрученем вартости того обовязку від вартости ґрунту — на набуваючого і забезпечити той обовязок на відступленім ґрунті. Зарінки повстаючі в наслідок реґуляцийних будівель на ріках, що не становлять публичного добра, припадають на власність властителів граничних ґрунтів. Внесене то відослано до комісиї водної. — Дальше мотивував пос. Олесницкий друге свое внесене о зміну ординациї виборчої. То внесене відіслано до комісиї адміністрацийної. З черги забрав пос. Олесницкий ще раз голос, аби мотивувати свое трете внесене о заснованє нової ґімназиї з руским язиком викладовим в Станиславові. Внесене відослано до комісиї шкільної.

По признаню важним вибору пос. Вуршта з калуского повіта, оголошено вислід доповняючих виборів до комісий соймових. З послів руских війшов до комісиї буджетової додатково ще пос. Король. Квесторами вибрано пп.: Коритовского, Михальского, Охримовича і Трачевского, а ревідентами пп.: Аґопсовича, Баворовского, Беднарского, Буйновского, Литиньского, о. Мазикевича, Меруновича, дра Могильницкого, кн. Романа Пузину, Рудрофа, дра Томашевского і Торосевича.

Вкінци відчитали секретарі внесене дра Фрухтмана о заснованє школи реальної і женьскої семинариї учительскої в Сгрию і інтерпеляцию ґр. Стан. Тарновского в справі опізненя в роботах коло будови водних доріг. О годині 2¼ закрив п. Маршалок засідане і назначив слідуюче на четвер о год. 11 рано.

Як в Мадриті так і в Парижи ходять ріжні вісти про зміст французско-ішпаньского договору в справі Марокка. Після мадридского „Heraldo" містить договор такі основні точки: Буде задержане „status quo," а доперва коли би показало ся неможливим удержане повати султана, будуть в его краю доконувати зверхну власть Франция і Ішпанія. Ґеоґрафічне розмежене їх впливів мае бути оперте на нинішнім стані. Ішпанія одержала би під заряд північне, західне і полудньо-західне побереже з виклю-

ПОГИБЕЛЬ.

(З хорватского — Петра Петровича).

Чудова, тепла, в сьвітлі місяця скупана ніч. — Він сидів побіч тяжко віддихаючої матери. Кілька равів виходив на двір, аби заглянути до стайні. Пес спав спокійно. З дороги на горі доносила ся пісня.

— Сину!

— Що, мамо?

— Чи він прийде!

— Прийде, мамо, певне.

І мати знов потонула в своїм болю, що від того страшного дня збільшав ся з кождою хвилею і відбирав і їй самій і всім в хаті всяку надію на поліпшене. Всі ті гадки, які займали еї в рідких хвилях, коли чула ся ліпше, виринули знов перед нею і показували їй немов крізь яку густу заслону всьо то, що тоді стало ся і переносили еї в стан непохитної надії, що все ще не давав їй умерти.

— Чи справді прийде? — спитала тихим, беззвучним голосом.

— Так, прийде, они пустять его — відповів з повним пересьвідченем, поправляючи покривало на еї ногах.

Зробило ся тихо, дуже тихо. В тій тишині дрожав лише віддих матери. Бездушним поглядом дивив ся в мале віконце, крізь котре вимикав ся слабий промінь лямпи. В сьвітлі місяця видко було на дворі пліт, котрого одну часть заслоняла тінь стайні. Там знов опертий був о пліт кіл і кидав довгу тінь на землю.

В его души почало ворушити ся щось дивного, нового, чого він досі ще ніколи не відчував. Обудило ся в нім причуте, котрого початку він не знав і значіня его не розумів. Може бути, що то той душний воздух, що насичений сьвітлом місяця наповняе комнату, запирае ему віддих і здержуе всьо, чим він хотів би оправдати свій тяжкий гріх, якого колись допустив ся.

Він встае, підходить до вікна і отвирае его. Холодний, запашний воздух овівае его чоло і его грудь підносить глубокий, дрожачий віддих, що приносить его души полекшу; але нагле той віддих уривае ся і так урваний, нескінчений губить ся в сьвітлі місяця. Голова его стае нараз тяжка і він притискае руку до чола. Пісня з дороги доносить ся чим раз голоснійше.

Ему видало ся, немов би мати що сказала і він обертае ся.

— Мамо!

Всьо тихо. Осторожно наближае ся до ліжка. Поколи як тінь нахиляе ся над недужою матерію. Она тяжко дише.

— То було в сні — шепче він і немов утомлений сідае на скриню побіч ліжка. Хотів би трохи здрімати ся, але сон его не бере ся. Він то розуміе. Хоч утомив ся далекою дорогою до міста і назад, хоч доскулювали ему тревожні гадки, то однако не чув він змученя. Тому винно було жите, то жите, що як відорваний кусник попередного житя розпочало для него послідні два дні. Тому винні були гадки, ті тяжкі, незвичайно тяжкі гадки, що его мучать, він сам не знае чого. Він бачив, чув, що зробив щось такого, що може принести ему Бог знае яку кару. Він гадав, що оно принесло его серцю несподіване нещастя, якого не можна буде й найліпшим учинком відогнати. І коли погляне на свою недужу матір, що поволи умирае, серце ему стискае ся на страшну гадку, що всьому тому він винен. Правда, она вже перше була слаба, але тепер, саме від того дня, коли він мимо власної волі так низко упав, здавало ся, немов еї недуга погіршила ся...

— Кара Божа — докоряв собі і почав сам себе оправдувати. І в его голові повстали знов всі ті гадки, які він вже тілько разів відпихав від себе. Не було одного дня, в котрім би він не розбирав їх, аби найти в них причину, длячого всьо так стало ся; кождого дня з'являла ся одна з тих гадок, а за нею приходили другі... І вже від давного часу чув він, що земля усуваесь ему зпід ніг. Від давного часу почував себе слабим, аби ту велику і тяжку задачу розвязати, котра приводила ему перед очи одиноке питане, що наповняло его душу, робило з цілого его житя тяжку борбу і доводило его до розпуки, до божевільности, именно питане: „Що тепер зробиш?" В тій безнастанній, безконечній борбі приходив все до одного рішеня, яке знов на другий день зміняло ся иншим. Візване до суду в місті дійшло до него в тій хвили, коли він рішив ся зробити то, що відтак дійстно зробив. Він не понимав перше цілком ваги того учинку і здавало ся, немов би аж той кусник жовта-

ченем Фезу, проча часть Марокка припала би Франциї.

Про послідний атак Японців на Порт Артур доносить „Berliner Lokal-Anzeiger“: Після депеші з Чіфу напали Японці кілька разів на важне для Росиян становище „Високий горб“. Дня 22 вересня то становище займили, вдерши ся на гору по стрімких скалах. Ґен. Штессель не хотів приказувати атаку для відобраня становища, з огляду на страти в людях, які мусіли би Росияни потерпіти. Длятого покликав лиш охотників, а коли зголосило ся потрібне число, станули на їх чолї капітан Стихав і поручник Поґорский. Цілий відділ мав при собі ручні ґранати і при їх помочи удало ся Росиянам по тяжкій борбі прогнати Японців із здобутих становищ. Росияни крім того підпалили кілька мін, котрі завдали великі страти неприятелеви. Росияни оцінюють страти Японців при послідних атаках, котрі тревали чотири дни, на 10.000 людий.

Новинки.

Львів дня 5-го жовтня 1904.

— **Войскові справи.** Школу для однорічних охотників при 31 і 33 дивизийнім полку артилериї в Станиславові перенесено з днем 1 с. м. до Львова. — До служби при краєвій обороні вступило з днем 3 с. м. 519 однорічних охотників, між ними 230 на власний а 289 на державний кошт. В цілій Австриї установлено для них 13 власних шкіл, з котрих в Галичинї буде лише 2, а то у Львові і в Кракові. До школи у Львові придїлено 41 одноручників (30 на державнім а 11 на власнім кошті), рекрутованих з полків 19 (львівского) і 22 (черновецкого), до школи в Кракові призначено 41 одноручників (між ними 4 на власний кошт) приналежних до полків 16, 17, 18, 20, 32, 33, 34 і 35.

— **З ловів на війну.** Перебуваючого в Тартарові, пов. надвірнянського на ловах у кн. Ліхтенштайна, російского ґенерала на відпустці і властителя копалень золота на Уралі, кн. Демидова, покликано перед кількома днями телеґрафічно на поле війни. Щоби прибути на час до Петербурга, куди єго покликано, кн. Демидов замовив собі безпроволочно спеціяльний поїзд до Станиславова. Прибувши сюди із своїм ад'ютантом, всів до поспішного поїзду і виїхав до Росиї.

— **Еміґрация до Америки** з Угорщини безнастанно збільшає ся, мимо осторог міністерства заграничних справ, що в'їзд до Америки має сильно заостренний і кого небудь не впускають на американьску землю. До зможеня еміґрациї причинило ся само угорске правительство, котре передало виключне право перевозу еміґрантів з Реки англійскій фірмі Кунарда. Аґенти тої фірми свобідно вештають ся по Угорщинї і вербують до еміґрациї тисячі темного народа, переважно угорских Русинів і Словаків, хоч опісля сотки тих еміґрантів, не впущені до Америки, вертають жебраками, стративши по дорозі всї гроші, які мали з продажі свого ґрунту. З Реки доносять, що там зібрало ся онογди тілько еміґрантів, що відпливаючий корабель Кунарда не міг їх всїх забрати. Часть еміґрантів виправила фірма на свій кошт зелїзницею через Італію і Францию до Ліверпулю в Англиї, а звідтам перевезе їх своїми кораблями до Америки. Надто лишило ся в Рецї ще поверх 800 еміґрантів, які ждуть на найблизший відїзд корабля фірми Кунарда.

— **Контрольні збори** в місті Львові відбудуть ся сего року в жовтни в отсих реченцях: від 11 до 14 с. м. будуть контрольні збори резервістів 30-го полку піхоти з бранки в літах 1894 до 1903; від 15 до 20 с. м. резервістів всїх инших полків з бранки в літах 1894 до 1903 і з попередних літ; дня 21 с. м. з полку драґонів, гусарів і уланів; дня 22 с. м. з полків полевої корп. артилериї; дня 24 с. м. з полків дивіз. артилериї і технічного; дня 25 с. м. з полків трену див. ч. 11; дня 26 з инших полків трену; дня 28 с. м. з відділів пionірів; дня 29 с. м. з стрільців, провіянт. маґаз., мундурів, військових стаднин і з зелїзн. та телеґр. полку; дня 31 с. м. з відділів санітарних і военної маринарки. Додаткова контроля відбуде ся від 12 до 15 падолиста для всїх родів війска. Маґістрат м. Львова взиває інтересованих, аби з пашпортами ставили ся точно о 9-тій годинї рано в переїзднім домі при ул. Городецкій ч. 9.

— **Огнї.** З Перемишлянщини пишуть: Дня 30 вересня с. р. з полудня, коли люди були частию в поли, а частию на ярмарку в Глинянах, вибух огонь в Ляшках королївских з незвістної причини в хатї одного селянина, а при сильнім вітрі обхопив в несповна чверть години майже половину села. Згоріло 26 господарств разом зі збіжем і всіми знарядами господарскими. Погорівших будинків є понад 100. Шкода виносить понад 80.000 К, котра була в части тілько обезпечена в „Днїстрі“ і товаристві кракївскім. „Днїстер“ поніс шкоди на 2625 К. На латиньскім пригодстві погоріли: шпихлїр і стодола. При огни показав ся брак всяких знарядів пожарних і байдужність зверхности громадскої.

— **Ділане японьских ґранатів.** Оден російский офіцир артилериї, що повернув інвалідом з війни, коли японьскі лїкарі уратували єму житя, заявив представителеви англійскої часописи “Daily Graphic“ в Севастополи, що японьскі ґранати мають таку силу нищеня, яка російский артилериї доси зовсім не була звістна. Коли японьский ґранат упаде поміж дві пушки, то убиває не лише всю обслугу і перевертає пушки, але цїлі пушки розторощує і робить їх нездалими. Тиснене воздуха, викликане експльозиєю такого ґранату, з образив інвалід на основі епізоду з битви під Телїссу. Ґранат упав яких сїмнайцять кроків від шефа батериї а о 22 метри по другій сторонї експльозиї упав штабовий офіцир інфантериї. Голову шефа батериї відорвало рівно від плечий, а обі ноги рознесло у воздуси на атоми. Штабового офіцира викинуло на дванайцять метрів із сїдла, а єго коня просто перемінило в купу мяса. Російский офіцир хвалив впрочім не лише салу японьских ґранатів, але також справність японьских офіцирів і вояків в орудуваню пушками. Найтяжші полеві гавбицї витягали при помочи шнурів на недоступні височини, а швидкість, з якою їх уставляли і отвирала огонь, викликувала подив.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 4 жовтня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пше-

---

вого паперу привів єму перед очи всьо, що могло єго ожидати, колиб він так поступав. Пізнав тепер, як міг би тяж прогрішити ся, в гадках бачив сам себе, як звело оно єго на иншу дорогу, на котрій не міг він визнати ся і на котрі не було нічого, що могло би принести полекшу єго души. А однако остав він при своїм рішеню.

Сильнїйший подув воздуха дістав ся крізь вікно до середини і поруши полуминю лямпи. Тїнь стайні ставала поволи коротша. На дорозі замовкла пісня. На подвірю цьвіркали сверщики. Глубоко в долинї коло пасовиска чути було ледве замітно рахкане жаб.

Він закидає ногу на колїно і не знаючи чому, глядить з жалібним видом на лице на підошву чобота і пробує єї пальцем.

— Поволи стає тонка — шепче тихо — і чому би ні, тілько разів зробити таку далеку дорогу до міста.

Відтак замовкає. Немов би єго що укололо в лївий бік груди. І немов би то уколене обудило всї єго спомини, опирає ся на праве колїно і потапає в думках, в котрих бачить себе самого як цїлком инше єство, що не має нічого спільного з ним, як він перед трема днями з візванем в руцї спішив скоро до міста.

Сонце застало єго коло хати Іліча, на кінци села. То була єго перша більша подорож, бо доси не виходив нїколи з свого села. Він навіть не здавав собі з того справи, бо гадки, які проводили єго до міста, не давали єму часу розважувати свої чувства, коли виходив з села. Він все лиш ішов наперед. Повна пороху дорога вила ся перед ним закрутами і губила ся за горами. По обох боках дороги простягали ся жовті житні поля, за ними розкинули ся пасовиска, а ген дальше показували ся сиві гори в ранїшній мраці. Понад найвисшу точку дороги виставав вершок дерева. Єго крок став тяжший, повільнїйший, бо він почав іти під гору. Лиш деколи піднимав голову, аби побачити, чи вийшов вже на гору. Почув ся лекшим, коли вийшов на малий горб, звідки дорога стрімко спускала ся в долину. Тут задержав ся, здоймив шапку і рукавом отирав піт з чола. Над ним трепотїло листя високої тополї, котрої тїнь падала в долину на другу сторону горбка. Стояв хвилю і глядів вздовж дороги в долину; відтак відчуваючи якийсь невитолкований страх, уступив в тїнь тополї і сїв на землю. По лївій руцї в долинї виднїло єго село в сьвітлї ранїшного сонця.

На той вид почув дивну розкіш. Щось хорошого, тужного, повного тихої любови для всього, що бачив, наплило до єго души і нїколи не відчув він так тяжко, так остро розрізу, що поділив єго житє на дві части, так ріжні від себе, хоч видавало ся, що они обі творять цїлість. Там під горою яснів домок, в котрім вже від року лежала єго мати на смертній постели. Він не глядав причини єї недуги, бо не бачив, длячого мав би то робити. Знав добре, що єго серце було все повне любови для неї, знав, що й она пересьвідчена, що він віддав би половину житя за неї, коби она лиш могла подужати. Він нїколи не тратив надії, що она буде жити. То пересьвідчене було в нїм то сильнїйше то слабше, але нїколи єго не покидало. Єго серце від разу забило живійше, коли она одного дня на хвилю встала. Він саме вернув від роботи і застав єї, як сидїла коло ліжка.

— Як вам, мамо?

Она мило усьміхнула ся.

— Всьо буде добре, як Бог позволить — відповіла она з більшою певностию в голосї.

Він притулив ся до неї.

— В недїлю пійду до церкви — сказала по короткім мовчаню і поглянула на него з любовію і теплом.

І єго очи обернули ся тепер на церков. Мала, з гороги ледве видна баня яснїла в сонци, а два задні вікна укривало листя дерев. Трохи дальше від неї видко було лісок, а під ним кладовище. Нїколи не видалось оно єму так страшним, як тепер, в тім незвичайнім душевнім настрою, в якім тепер був. Прийшла єму нагле гадка, що той кусник землї, який бачив, забрав єму всьо і скрив перед ним. Він глубоко зітхнув і з тим зітхненєм прийшли на него знов, може вже сотий раз ті самі тяжкі, болючі гадки....

Єго родина була досить заможна. Була нечисленна, два братя, Ґайо, старший і він, небіжчик отець і мати. Сестри були вже віддані. Землї було досить, хоч не надто богато, але всьо що було, було добре і урожайне. В хатї, Богу дякувати, був мир і згода, що аж любо. Він пас ще худобу і рідко був дома; але коли би було щось важного лучило ся, була би єму мати певне зараз оповіла. Деколи бували суперечки між вітцем а матерю, але то нїколи не доводило до довшого непорозуміня. Ґайо був вже дорослий, ходив вже на музику і з часом ставав чим раз більше мовчаливий, прудкий і злий. Вже від маленьку був упертий і гнївливий. Спершу того не замічувано; аж пізнїйше почав він до пізна в ночи забавляти поза домом. Цїлими днями нїхто єго не бачив, а всї роботи мусів полагоджувати старий отець. Тому прийняв отець наймита, а також лишив і єго дома, аби з ним робив. Тепер почав ся перед ним отвирати малий сьвіт, в котрім головні ролї грали єго найблизші. І отець став тепер сварливійший, нераз накинув ся на него в неоправданім гнїві, аби лиш улекшити собі. В тім часї почала і мати слабу-

ниця н. 8·75 до 9·— ; жито н. 6·80 до 7·10 ; овес 7·— до 7·10 ; ячмінь пашний 6·25 до 6·50 ; ячмінь броварний 7·25 до 7·75 ; ріпак 10·50 до 10·75 ; льнянка —·— до —·— ; горох до варення 8·— до 9·75 ; вика 6·— до 6·50 ; бобик 6·25 до 6·50 ; гречка 9·25 до 10·25 ; кукурудза нова 8·10 до 8·40; хміль за 56 кільо 210 — до 215·— ; конюшина червона 75·— до 80·— ; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 55·— до 65·— ; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Прага 5 жовтня. Вчера по полудни відбула ся конференция всіх соймових послів. Обговорювано полїтичну ситуацию і становище, яке посли мають заняти. Нїмцї — як зачувати — не заперестануть в ческім соймі так довго обструкциї, доки не завехають єї посли ческі в парляменті.

Берлин 5 жовтня. Lokal Anzeiger доносить з Токіо: Після нового закона войскового буде ще покликаних до войска 331.816 людий. Разом з тою новою силою японьска армія буде числити кругло міліон людий.

Петербург 5 жовтня. Ґен. Сахаров телеґрафує до ґен. штабу, що дня 1 с. м. відбули ся в кількох місцях борби між передними сторожами. Страти по обох сторонах малі. На захід від ріки Гун появили ся численні шайки Хунхузів під проводом японьских офіцирів.

Дянце 5 жовтня. (Бюро Райтера). Передна часть тибетаньскої виправи перейшла вже з Тибету на анґлійску територию в Індиї. Проча часть перейде границю завтра. Поворот до Індиї був дуже тяжкий. В Тибеті панує тепер велика студінь. Показує ся, що договору анґлійско-тибетаньского не підписав хіньский амбан в Лясcї, бо не мав на те позволеня з Пекіну.

Токіо 5 жовтня. (Бюро Райтера). Телеграма штабу ґенерального японьскої армії доносить, що дня 2 с. м. японьский відділ передної сторожи, зложений з одної компанії піхоти і одної шкадрони кінноцї, напав під Пашінтуи на північ від Ляояну на российску кінноту і прогнав єї. Росияни мали до 30 убитих і ранених.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

вати, імовірно від надмірного плачу і глубокого смутку. Він не знав певне, длячого так всьо було.

Вправдї здогадував ся, що Ґайо міг бути тому винен, але в его поведеню не бачив причини, яка оправдувала би вічне мовчане, сльози і сум. Нараз всьо єму стало ясним. В селї, там за мостом стояла хата Миричів. В тій хатї жила стара Поля з своєю дочкою Сокою. Сока була вдовою, про котру ще за житя єї мужа Николи оповідали, що веде ледаче житє. Говорили навіть, що она Николу передвчасно в гріб загнала. По его смерти лишила ся сама з материю, все ще хороша, кругла, приманчива. Все убирала ся цьвітами. В селї гадали, що она по смерти Николи буде инакше жити, але вскорі пересьвідчено ся, що було цїлком противно. Люди оминали єї, жадали навіть від громадскої зверхности, аби єї прогнали з села. І саме в часї найбільшого крику і найбільшого гнїву, вбила она свої кіґтї в серце Ґая. Мов очарований, почав єї відвідувати, спершу потайки, відтак проводив там цїлі днї. Отець довго нічого не знав.

Одного дня сидїв коло печи; мати вимітала хату. Нараз увійшов до хати отець, хмарний і гнївний. Він тяжко сопів і сїв на лавку.

— Хочеш їсти? — спитала мати.

Він мовчав і скоро дихав. Замовкла й мати.

— Ех... — почав нараз отець і погладив ся рукою по волосю.

— Що таке? — спитала мати і перестала мести хату.

— Ладь віно, кажу! — відозвав ся отець їдко і з оґірченєм. — Твій син женить ся!

— Га, дай Боже щастя — відповіла мати і здвигнула раменами.

— Так?

— Очевидно.

— А знаєш, де він удав ся?

— А де ж би?

— До чорта; до него він і пізнїйше піде! — сказав отець голосом повним лютости і гнїву. І розпочали обоє говорити про Ґая. Отець вибухнув гнївом і сварив чим раз більше, а мати брала Ґая в оборону, не знаючи, що доводить вітця до ще більшої лютости, так, що вкінци отець підняв на неї руку. Не можна було на него дивити ся, серце єму стискало ся і він вийшов. То був початок его чувства, що в їх домі щось діє ся, що для них всїх буде мати необчислимі наслїдки.

З дня на день ставав отець гнївнїйший, Ґайо гірший, а мати біднїйша і в нім обудило ся бажане, сильне бажане полагодити той спір і покінчити з ним за одним разом. Він гадав, що може удасть ся єму вплинути на Ґая, що може поговорить і попросить его, аби надумав ся і часто ждав на него до пізно в ночи, але нїколи не міг діждати ся. Ті події в їх домі мучили его аж до сльоз. Він гадав о всїм можливім. Коби лиш Ґайо не був такий прудкий, такий упертий і коли би він знав, що брат забуде і що для них дома настане знов давнїйше житє, то завтра вже лежала би Сока в могилї, а він сидїв би може в тюрмі. Але так було тяжко.

(Конець буде).

— „**Краєвий Союз кредитовий**“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видания

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видания.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видания без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер:** Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Рідкяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** в р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї,** Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки.** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл видїлових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).